

برش

روایت‌های ناگفته اما شنیدنی

عشق به رادیو از کودکی تا اجراهای حرفه‌ای

این ستون قاب کوچک اختصاص دارد

رقیه بقایی

خبرنگار

به رادیویی‌ها؛ رادیویی‌هایی که با عشق وارد این رسانه شدند، چرا که اعتقاد دارند در سپهر رسانه هنوز رادیو

جایگاه ویژه و خاصی دارد. در این ستون پای صحبت رادیویی‌ها می‌نشینیم که چطور وارد دنیای این رسانه شدند. برای این شماره سراغ سید مهدی مفیدی، گوینده شبکه رادیویی جوان رفتیم. او تا امروز برنامه‌های متعددی را در شبکه‌های رادیویی و تلویزیونی اجرا کرده است؛ او قصه‌اش را این طور تعریف می‌کند: رادیو از همان سال‌های ابتدایی زندگی به یکی از اجزای جدایی‌ناپذیر زندگی من تبدیل شد. مادرم علاقه زیادی به رادیو داشت و این رسانه در خانه

ما به هیچ عنوان غریبه نبود. خاطرم هست شب‌ها قبل از خواب داستان‌های شب رادیو را گوش می‌کردم؛ چه در دوران کودکی و چه در نوجوانی که علاقه‌ام بیشتر معطوف به نمایش‌های رادیویی بود.

از همان کودکی علاقه زیادی به اجرا داشتم. جلوی آینه می‌ایستادم و برای خودم اجرا می‌کردم. حتی در بازی‌های کودکانه با خواهر کوچک‌ترم، نقش مجری را بر عهده می‌گرفتم و اون نقش مهمان را بازی می‌کرد. این علاقه، در دوران تحصیل نیز ادامه داشت؛ از اجراهای

مدرسه‌ای گرفته تا فعالیت در محیط‌های دانشگاهی و فرهنگی. هرچند این اجراها محدود به فضاهای آموزشی بود اما پایه‌ای محکم برای رشد علاقه من به عرصه اجرا و رادیو بود. سال ۱۳۹۰ با شرکت در

مسابقه رادیویی «نمایش سلام» که توسط اساتیدی همچون قطب‌الدین صادقی، علی فروتن، چیستاثری و زنده‌یاد صدرالدین شجره‌داوری می‌شد، در میان ۸۰۰ نفر شرکت‌کننده مقام اول را کسب کردم. پس از این موفقیت، توسط تهیه‌کننده برنامه، دکتر معصومه

اسماعیل‌نژاد، وارد فضای رادیو شدم و به ترتیب در رادیو خانواده، اقتصاد و فرهنگ به اجرای برنامه پرداختم. در سال ۱۳۹۶، به دعوت

زنده‌یاد دکتر یراقی برای اجرای برنامه «جوان ایرانی سلام» به رادیو جوان دعوت شدم و از آن زمان تا کنون، اجرای برنامه‌های مختلف در این شبکه را بر عهده داشته‌ام. هم‌زمان، فعالیت‌های تلویزیونی‌ام

نیز آغاز شد و با اجرای برنامه «پیش‌شان» در شبکه چهار، وارد دنیای تلویزیون شدم. دعوت به برنامه «خندوانه» و حضور چندباره در این

برنامه، باعث شناخته شدن چهره من برای اهالی تصویر شد و فرصت اجرای برنامه‌های تلویزیونی بیشتری برایم فراهم گردید. اجرا در

برنامه «رویان» شبکه یک و مساعادت مدیر محترم این شبکه، دکتر مرادی، روند

فعالیت تلویزیونی‌ام را باثبات‌تر کرد. حضور در برنامه «صبح بخیر ایران» جایگاه من در تلویزیون را

تثبیت کرد. در نهایت، به لطف خدا، در سال ۱۴۰۴، به عنوان مجری ویژه تحویل سال شبکه یک در برنامه «ایران دوست داشتنی» در خدمت مردم عزیز بودم.

می‌توانند آینده خوبی داشته باشند؛ از طرفی من خودم هنوز خودم را بی‌نیاز از آموزش و مطالعه نمی‌دانم و در همه حال در پی یادگیری هستم. به همه دوستان و عزیزان هم همین توصیه را دارم که همیشه در طلب دانش باشند و خودشان را بی‌نیاز از دانستن ندانند.

[۴] و اما کار تلویزیونی؟

(می‌خندد) ترجیح می‌دهم همچنان از این جعبه جادویی صدایم شنیده شود.

با همه پیشنهادهایی که داشته‌ام و دوستان خوبی که در تلویزیون دارم اما علاقه‌ای به حضور در تلویزیون ندارم. کار در رادیو صمیمیت دیگری دارد؛ حاضر نیستم که این اصالت و صمیمیت را از دست بدهم.

البته که چند سالی است دوربین به استودیوهای رادیویی هم راه پیدا کرده اما همچنان نفس کشیدن در هوای رادیو برایم ارجح است.

[۴] فکر می‌کنید چقدر مردم رادیو گوش می‌کنند؟

با وجود رسانه‌های متعددی که وجود دارد و پادکست‌ها و فضای مجازی و... من احساس می‌کنم که رادیو نسبت به گذشته کم‌رنگ شده اما باز هم نمی‌توان قدرت جذب و صمیمیت این رسانه گرم را انکار کرد و هنوز مخاطبان خودش را دارد.

در بسیاری از برنامه‌ها و واقع‌پایامک‌ها و تماس‌هایی که داریم نشان می‌دهد شنوندگان هنوز به رادیو وفادارند، پیر و جوان هم ندارد و فرقی نمی‌کند.

من خیلی از جوان‌ها را دیده‌ام که ترجیح می‌دهند رادیو گوش کنند تا این‌که تلویزیون تماشا کنند یا این‌که وقتی در ماشین نشسته‌اند، ترجیح می‌دهند رادیو گوش کنند تا این‌که موسیقی گوش کنند.

بسیاری افراد اولین اخبار را از رادیو دریافت می‌کنند و هنوز به عنوان منبع و مرجع معتبر برای مردم قابل اطمینان است. از طرفی در این سال‌ها تجربه نشان داده مردم برنامه‌های فاخر موسیقی را دوست دارند و برای شنیدن آن ساعت پخش و موج رادیو را فراموش نمی‌کنند.

[۴] خوش صدایی در خانواده شما موروثی است؟

نسیم صدای خوبی دارد؛ خودش دوست داشت صدایشه شود و از سال ۱۳۷۵ او هم رادیویی شد.

[۴] چقدر از مردم می‌دانند مادر گوینده «مشترک مورد

نظر در دسترس نیست» شما هستید؟

من گوینده ۱۱۸ بوم و خب تلاش کردم از همه خلافت‌های گویندگی استفاده کنم؛ تا آن‌ها که منتظر می‌مانند تا به اپراتور وصل شوند، احساس خوبی داشته باشند، دخترم هم که گوینده اپراتور تلفن همراه شد به این مسأله توجه داشت، بیشتر همکاران و برخی مردم می‌دانند که من مادر نسیم رفیعی، گوینده رادیو و صدایشه تیزرهای تبلیغاتی هستم. هر چند نسیم به عنوان دوبلور، در دوبله تعداد زیادی از فیلم‌ها و پویانمایی‌های خارجی را هم کار کرده است.

گفت‌وگوی «قاب کوچک» با مریم واعظ‌پور، گوینده رادیو

هنوز رادیو ترجیح من است

را حله سادات آجودانی

خبرنگار

صدایش هنوز هم مسحورکننده و عمرش را در رادیو گذرانده است. او در همه این سال‌ها می‌توانسته جلوی دوربین سریال‌های تلویزیونی برود و دیده شود اما ترجیح داده پشت میکروفن صدایش را با

شنوندگان رادیویی تقسیم کند و این لذت را در همه این سال‌ها با خود به همراه داشته است. مریم واعظ‌پور در آستانه ۸۵ سالگی رادیو آن را همدمی صمیمی و مهربان می‌داند و می‌گوید: آنهایی که در رادیو کار می‌کنند، عاشقانه این یار دیرین را دوست دارند. آنچه در ادامه می‌آید گفت‌وگوی ما با این پیشکسوت رادیوست.

[۴] چه شد که وارد رادیو شدید؟ از ابتدا این علاقه مندی

وجود داشت؟

متولد ۱۷ فروردین ۱۳۳۶ در تهران هستم و پس از

اخذ مدرک دیپلم، دوره فن بیان و عروض فارسی و شعرخوانی را در سال ۱۳۶۷ در محضر استاد جواد مانی گذراندم. ۳۷ سال است تجربه گویندگی دارم.

[۴] از کدام شبکه رادیویی شروع کردید؟

ابتدا با رادیو ایران و دعوت بانو درودی کارم را شروع کردم. بعد از افتتاح شبکه رادیویی جوان، با دعوت حسن خجسته که مدیر آن شبکه بود به

رادیو جوان رفتم و در آنجا بیشتر برنامه‌های ادبی و عرفانی داشتم اما آرام‌آرام با تغییر شکل اجرا، در این شبکه به دعوت کامران کاظم‌زاده مدیر اسبق

رادیو فرهنگ نزدیک به ۱۰ سال پیش به این شبکه آمدم و با این‌که در رادیو پیام شیفت دارم اما خودم

رایک رادیو فرهنگی می‌دانم.

[۴] شما صدای خاصی دارید و بیشتر با شعرخوانی‌ها و

نمایش‌هایتان شناخته می‌شوید. در سبک‌های دیگر هم

گویندگی کرده‌اید؟

یک گوینده باید در همه جور برنامه‌ای بتواند اجرا داشته باشد؛ من هم در برنامه‌های علمی و سیاسی گویندگی کردم و با وجود اجرای برنامه‌های متنوع اما علاقه اصلی من، حوزه ادب و عرفان است.

[۴] غیر از حضور در رادیو پیام در چه برنامه‌های دیگری

فعالیت می‌کنید؟

به نسل‌های جوان‌تر دانشی را منتقل می‌کنند که

فراتر از مهارت‌های فنی است. این پیشکسوتان که در طول سال‌ها با شنوندگان و نوسانات روزگار رادیو همراه بوده‌اند، هر کدام داستانی دارند که می‌تواند

چراغ راهی برای جوانان جوای دانش باشد. در دنیای پویای رادیو که هر روزه نوآوری‌ها و تحولات جدید رخ می‌دهد، این افراد با رهنمودهای شان

نه فقط می‌توانند به نسل جدید در بهتر کردن کیفیت برنامه‌ها کمک کنند، بلکه با انتقال اصول

رادیو و چراغ‌راهی به نام پیشکسوتان

احمد باقری

خبرنگار

حضور پیشکسوتان در رادیو، همچون نسیمی دل‌انگیز از تجربه و خاطرات گرانبها، به فضای این رسانه زندگی و گرما می‌بخشد. آن‌ها با صدای پر از حسی که سال‌ها در آغوش امواج رادیو تنیده شده،

این پیوند بین نسل‌ها، همچون پلی است که رادیو

را از گذشته به آینده می‌رساند و در دل هر برنامه‌ای که پخش می‌شود، صدای درخشان پیشکسوتان همیشه باقی می‌ماند. از سوی دیگر، هم‌افزایی

میان تجربه پیشکسوتان و نوآوری جوانان می‌تواند به نوآوری‌های خلاقانه در تولید برنامه‌ها منجر شود.

بنابراین حضور پیشکسوتان نه فقط به حفظ هویت و استاندارد‌های رادیو کمک می‌کند، بلکه نقشی کلیدی

در ایجاد پویایی و رشد حرفه‌ای در این عرصه دارد.

اخلاقی، حرفه‌ای و هنری خود، پایه‌های استحکام و

حرفه‌ای بودن این رسانه را به نسل بعدی می‌آموزند. پیشکسوتان، همچون معلمانی با سال‌ها تجربه، با گذشت لحظات و زمان، نه فقط به جوانان مهارت‌های

خاص می‌آموزند، بلکه به آن‌ها درس‌های زندگی، نظم و تعهد را می‌دهند. در حقیقت، حضور آن‌ها در رادیو

یک فرصت بی‌بدیل است؛ فرصتی برای جوانان که با چشم‌های پر از اشتیاق خود به تجربه‌های ارزشمند

این استادان نگاه‌وازدربای دانش‌شان استفاده کنند.